

ZAGADNIENIA SPOŁECZNO-ZAWODOWE

WŁADYSŁAW LUTYŃSKI

Warszawa

Przepisy weterynaryjne i dotyczące służby weterynaryjnej ogłoszone w 1961 r.

I. Zwalczenie zaraźliwych chorób zwierzęcych

1. Rozporządzeniem z dnia 22 listopada 1961 r. w sprawie ochronnego szczepienia psów i innych zwierząt przeciw wścieklicznie (Dz. U. Nr 54, poz. 309) Minister Rolnictwa przewidział możliwość wprowadzenia ochronnych szczepień przeciwko wścieklicznie również u kotów i innych zwierząt oraz ustalił, że szczepienia te będą przeprowadzały państwowe zakłady lecznicze dla zwierząt (dotychczas szczepienia te przeprowadzali wyłącznie lekarze wet. PZLZ). Tak więc obecnie szczepienia psów przeciwko wścieklicznie mogą wykonywać również technicy wet.

2. Zarządzenia Ministrów Rolnictwa oraz Przemysłu Spożywczego i Skupu z dnia 20 grudnia 1960 r. oraz z dnia 14 marca 1961 r. zmieniające zarządzenie z dnia 14 stycznia 1960 r. w sprawie obowiązku i sposobu zgłaszania oraz dostarczania zwłok zwierzęcych do zakładów utylizacyjnych (Mon. Pol. z 1961 r. Nr 4, poz. 25 i Nr 29, poz. 144) ustaliły zasięg działania zakładów utylizacyjnych w Krasnymstawie, Worońcu i Zastawiu (woj. lubelskie), w Tarnowie St. (woj. poznańskie), w Krzelewie (woj. wrocławskie) oraz w Brojcach i Słonej (woj. zielonogórskie).

3. Zarządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 10 stycznia 1961 r. (Mon. Pol. Nr 8, poz. 44) ustala obszar, na którym w roku 1961 było prowadzone powszechne zwalczanie gruźlicy bydła, a zarządzenie z dnia 8 grudnia 1961 r. (Mon. Pol. Nr 98, poz. 413) określa, że w roku 1962 powszechne zwalczanie tej choroby będzie się odbywać nadal w woj. lubelskim, białostockim, rzeszowskim, pow. Puck i Września, oraz w woj. krakowskim i m. Krakowie.

II. Lecznictwo weterynaryjne, profilaktyka i hodowla zwierząt.

1. W ustawie z dnia 31 stycznia 1961 r. o ochronie wód przed zanieczyszczeniami (Dz. U. Nr 5, poz. 33) zostały określone zasady ochrony wód przed zanieczyszczeniami, sprawy budowy lub przebudowy zakładów odprowadzających ścieki, sprawę nadzoru nad zabezpieczeniem wody przed zanieczyszczeniami i przeniszy karne za naruszenie ustawy.

2. W nr 59 Dziennika Ustaw (poz. 333) ukazało się rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 16 listopada 1961 r. w sprawie warunków, jakim powinna odpowiadać woda do picia i potrzeb gospodarczych; ustalone warunki dotyczą wody przeznaczonej do picia i potrzeb gospodarstw domowych, potrzeb zakładów żywienia zbiorowego, do wyrobu artykułów żywności oraz lodu sztucznego i do utrzymania czystości osobistej.

3. W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej nr 10, poz. 70 są podane zmiany co do stosowania penicyliny, wynikające z konieczności odczucia organizmów ludzi podejrzanych o uczulenie na penicylinę.

4. Zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 4 listopada 1961 r. (Mon. Pol. Nr 91, poz. 390) określa, które środki farmaceutyczne są dopuszczone do sprzedaży detalicznej w spółdzielniach „Samopomoc Chłopska” i wiejskich sklepach spożywczych.

5. Zarządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 19 lipca 1961 r. w sprawie uznawania ferm drobiu za zarodowe i reprodukcyjne oraz uznawania materiału zarodowego drobiu (Mon. Pol. Nr 60, poz. 261) między in. ustala:

a) rasy drobiu, które są odpowiednie do hodowli,
b) warunki sanitarno - weterynaryjne, jakim ma odpowiadać ferma, oraz warunki zdrowotne drobiu, stanowiące wymóg do uznania fermy za zarodową lub reprodukcyjną,

c) skład komisji lustrującej fermę (w skład komisji wchodzi również lekarz wet. z weterynaryjnego ośrodka drobiarskiego).

6. Zarządzeniem Ministra Rolnictwa z dnia 2 czerwca 1961 r. zmieniającym zarządzenia z dnia 5 listopada 1952 r. w sprawie nadzoru nad niektórymi środkami żywienia zwierząt (Mon. Pol. Nr 47, poz. 213) zostało ustalone, że pasze dla zwierząt nie mogą zawierać substancji o działaniu hormonalnym.

7. Zarządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 16 maja 1961 r. w sprawie warunków utrzymywania młodych buhajów (Mon. Pol. Nr 42, poz. 195) określa, że utrzymywanie młodych buhajów w wieku powyżej 5 miesięcy wymaga zezwolenia, które może być wydane m. in. tylko wówczas, jeżeli właściciel zwierzęcia przedstawi zaświadczenie, że buhaj jest wolny od gruźlicy i brucelozy. Pozostałe buhaje podlegają obowiązkowemu wytrzebieniu.

8. Instrukcja Ministrów Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Rolnictwa z dnia 3 maja 1961 r. w sprawie warunków sanitarnych dla hodowli zwierząt futerkowych (Mon. Pol. Nr 38, poz. 178) ustala m. in. strefy ochronne dla terenu hodowli tych zwierząt, odległości ferm od wytwórni artykułów żywności, sklepów z żywnością, zakładów leczniczych dla zwierząt, wymogi sanitarno-weterynaryjne, jakim fermy i karma dla zwierząt musi odpowiadać itp.

III. Nadzór sanitarno - weterynaryjny.

1. Zagadnienie sprzedaży przetworów z mięsa końskiego zostało uregulowane rozporządzeniem Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 31 grudnia 1960 r. zmieniającym rozporządzenie o dozorcze nad mięsem i przetworami mięsnymi (Dz. U. z 1961 r. Nr 4, poz. 26) a zagadnienie nadzoru sanitarnego nad produkcją i obrotem mięsem mielonym lub siekanym chłodzonym lub mrożonym rozporządzeniem Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 31 grudnia 1960 r. (Dz. U. z 1961 r. Nr 4, poz. 27). Stosownie do tego rozporządzenia do wytwarzania mięsa mielonego lub siekanego chłodzonego lub mrożonego upoważnione są tylko zakłady wyznaczone w porozumieniu z wojewódzkim inspektorem sanitarnym oraz z wojewódzkim lekarzem weterynarii, przy czym produkcja tego mięsa powinna być prowadzona pod stałą kontrolą lekarzy wet. sprawujących nadzór sanitarno-weterynaryjny w tych zakładach.

2. Instrukcja nr 51 Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 7 grudnia 1961 r. w sprawie postępowania w przypadkach zatrucia pokarmowych (Dz. Urz. Min. Zdr. i Op. Społ.) ustala sposób postępowania raństwowch inspektorów sanitarnych przy zatruciach pokarmowych. Po otrzymaniu zgłoszenia o przypadku zatrucia pokarmowego spowodowanego surowcami lub przetworami pochodzenia zwierzęcego nowiatowy inspektor sanitarny obowiązany jest m. in. do nawiązania współpracy ze służbą wet., wydania świadectw sanitarno - weterynaryjnych i wykonania innych czynności mających na celu wyświetlenie źródła zatrucia i ograniczenia ujemnych jego następstw.

3. Zarządzenie Ministra Żeglugi z dnia 5 sierpnia 1961 roku w sprawie nadawania uprawnień do prowadzenia produkcji eksportowej towarów rybnych (Mon. Pol. Nr 78, poz. 328) ustala m. in. uprawnienia służby weterynaryjnej przy nadawaniu uprawnień do prowadzenia produkcji eksportowej towarów rybnych.

IV. Sprawy organizacyjno - ekonomiczne.

1. Nowe zasady zwalczania nieplodności u zwierząt i chorób młodzięzy, jak i obowiązki służby wet. w zakresie sztucznego unasieniania bydła zawiera zarządzenie nr 177 Ministra Rolnictwa z dnia 30 grudnia 1960 r. w sprawie obowiązków służby wet. w zakresie sztucznego unasieniania krów i organizacji zwalczania nieplodności u zwierząt i chorób młodzięzy (Biul. Min. Rol. z 1961 r. Nr 2, poz. 5). Zarządzenie ustala też wytyczne określające działalność ośrodków zwalczania nieplodności zwierząt i chorób młodzięzy.

2. Stawki za sztuczne unasienianie krów w wysokości od 40 do 60 zł od sztuki ustala zarządzenie nr 2 Państwowej Komisji Cen z dnia 5 stycznia 1961 r. (Dz. Urz. Min. Rol. Nr 3, poz. 9).

3. Zagadnienie organizacji opieki wet. nad gospodarką rybną wód śródlądowych zostało uregulowane następującymi aktami normatywnymi ogłoszonymi w Nr 7 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Rolnictwa (poz. 31, 34, 36):

a) zarządzeniem nr 27 Ministra Rolnictwa z dnia 4 marca 1961 r. wytyczne w sprawie organizacji opieki wet. nad gospodarką rybną na wodach śródlądowych (zarządzenie powołuje ośrodki zwalczania chorób ryb i określa ich zakres działania),

b) zarządzeniem nr 64/61 Państwowej Komisji Cen z dnia 28 lutego 1961 r. w sprawie zryczałtowanych opłat za opiekę wet. nad gospodarką rybną wód śródlądowych,

c) pismem okólnym nr 3 Ministerstwa Rolnictwa — Departamentu Weterynarii z dnia 30 marca 1961 r. w sprawie terytorialnego zasięgu działania ośrodków zwalczania chorób ryb (Ośrodek w Krakowie — woj. krakowskie, katowickie i rzeszowskie oraz południowe powiaty woj. kieleckiego, Ośrodek w Lublinie z siedzibą w Puławach — woj. lubelskie, łódzkie i warszawskie oraz pozostała część woj. kieleckiego i południowa część białostockiego, Ośrodek w Olsztynie — woj. olsztyńskie, bydgoskie i gdańskie oraz część białostockiego, Ośrodek w Szczecinie — woj. szczecińskie i koszalińskie oraz północne powiaty woj. zielonogórskiego i poznańskiego oraz Ośrodek we Wrocławiu — woj. wrocławskie, opolskie i pozostała część woj. poznańskiego i zielonogórskiego).

4. Zarządzenie nr 81 Ministra Rolnictwa z dnia 16 maja 1961 r. w sprawie stawek opłat za weterynaryjne akcje masowe i odkażanie (Dz. Urz. Min. Rol. Nr 10, poz. 53) wprowadza nowe, urealnione, uproszczone i zryczałtowane stawki za wszystkie akcje masowe, a pismo okólnie nr 4 Min. Rol. Dep. Wet. z dnia 14 kwietnia 1961 r. (Dz. Urz. Nr 9, poz. 51) obniża stawki za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa w rzeźniach państwowych przemysłu terenowego przekazanych w 1959 r. radom narodowym.

5. Wykaz przedsiębiorstw podległych Zjednoczeniu Hodowli Zwierząt Zarodowych zawiera zarządzenie nr 97 Ministra Rolnictwa z dnia 22 czerwca 1961 r. w sprawie przekształcenia Rejonowych Zarządów Hodowli Elitarnej Zwierząt w Poznaniu, Gdańsku i Krakowie na rejonowe inspektoraty hodowli zwierząt zarodowych oraz likwidacji Rejonowego Zarządu Hodowli Elitarnej Zwierząt w Warszawie (Dz. Urz. Min. Rol. Nr 10, poz. 57).

6. Sprawa właściwości rzeczowej i terytorialnej WZHW, jak i sprawa przesyłania materiałów wyłącznie do właściwych WZHW, uregulowana została pismami okólnymi Departamentu Weterynarii nr 6 i 7 zamieszczonymi w nr 17 Dziennika Urzędowego Min. Rol. pod poz. 103 i 104.

7. Uchwała nr 55 Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1961 r. w sprawie cen za usługi wykonywane dla ludności (Mon. Pol. Nr 26, poz. 123) ustala zasadę, że ceny usług państwowej służby wet. określa Minister Rolnictwa w porozumieniu z Państwową Komisją Cen.

8. Pozycja NOT została wzmocniona nową uchwałą Rady Ministrów z dnia 9 lutego 1961 r. w sprawie pogłębienia współdziałania między organami państwowymi i NOT oraz zrzeszonymi w niej stowarzyszeniami technicznymi (Mon. Pol. Nr 15, poz. 77).

V. Międzynarodowe konwencje weterynaryjne

1. W Nr 14 Dziennika Ustaw pod poz. 78 została ogłoszona umowa o współpracy w dziedzinie weterynarii podpisana w Sofii dnia 14 grudnia 1959 r. Jak wynika z Oświadczenia Rządowego z dnia 29 grudnia 1960 r. umieszczonego pod poz. 79 tegoż Dziennika Ustaw Konwencję podpisały: Ludowa Republika Bułgarii, Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich, Czechosłowacka Republika Socjalistyczna, Węgierska Republika Ludowa, Niemiecka Republika Demokratyczna, Rumuńska Republika Ludowa, Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna oraz Ludowa Republika Albanii.

Umowa zawiera szczegółowe zasady współdziałania między służbami weterynaryjnymi sygnatariuszy umowy.

2. W Nr 51 Dziennika Ustaw (poz. 281) została ogłoszona również Umowa między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej w sprawie warunków weterynaryjno-sanitarnych obowiązujących przy wwozie i transycie zwierząt, surowców i produktów pochodzenia zwierzęcego podpisana w Pradze dnia 14 listopada 1960 r. (Oświadczenie Rządowe dotyczące wejścia w życie tej umowy: poz. 282).

VI. Sprawy ogólne dotyczące służby wet.

1. W Dzienniku Ustaw 1961 r. Nr 1 pod poz. 1 zostało ogłoszone rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1960 r. w sprawie praktyk studentów szkół wyższych określające m. in. organizację tych praktyk, wysokość wynagrodzenia dla zakładowych kierowników praktyk (w zasadzie dodatek w wysokości 10 proc. wynagrodzenia miesięcznego brutto za okres pracy ze studentami), zobowiązanie zakładów pracy do nieodpłatnego zakwaterowania studentów, przydzielenia odzieży ochronnej i zapewnienia innych odpowiednich warunków bytowych, system wynagrodzenia studentów itp.

2. Ustawa z dnia 17 lutego 1961 r. o instytucjach naukowo-badawczych została ogłoszona w Nr 12 Dziennika Ustaw pod poz. 60.

3. Obwieszczenie Ministra Finansów z dnia 20 lipca 1961 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (Dz. U. Nr 37, poz. 195) podaje treść ww dekretu z uwzględnieniem wszystkich dotychczasowych zmian.

4. Przepisy o uposażeniu pracowników szkół wyższych i PAN zawiera rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. (Dz. U. Nr 43, poz. 225), a instytutów naukowo-badawczych rozporządzenie Rady Ministrów z tegoż dnia ogłoszone w Dzienniku Ustaw Nr 43 pod poz. 226.

Zasady tworzenia wydziałów w prezydiach rad narodowych zostały unormowane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1961 r. w sprawie zasad tworzenia wydziałów przez prezydium rad narodowych (Dz. U. Nr 53, poz. 295). Zasady te przewidują tworzenie wspólnych wydziałów rolnictwa i leśnictwa (a tym samym i wspólnych komórek weterynaryjnych) dla prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz rad narodowych miast wydzielonych z województw, jak również wspólnych wydziałów rolnictwa i leśnictwa dla powiatowych i miejskich rad narodowych stanowiących powiaty.

5. Ustawa budżetowa na r. 1962 z dnia 22 grudnia 1961 r. (Dz. U. Nr 60, poz. 334) w cz. 23 (rozdział 70) ustala wysokość funduszu epizootycznego na kwotę 158.774.000 zł.

6. W Nr 3 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Rolnictwa (poz. 13 i 15) są ogłoszone 2 pisma okólny Ministerstwa Rolnictwa dotyczące kontroli wykorzystania służbowych samochodów osobowych w resorcie rolnictwa oraz wynagradzania kierowców pojazdów mechanicznych; ponadto pod poz. 14 w tymże numerze Dziennika Urzędowego Ministerstwa Rolnictwa zamieszczono pismo okólny nr 10 Ministra Rolnictwa z dnia 21 lutego 1961 r. polecające uregulowanie spraw związanych z trwałym zarządaniem i użytkowaniem budynków zajętych przez jednostki podległe i nadzorowane przez Ministra Rolnictwa.

8. Okólnik nr 2 Ministra Rolnictwa z dnia 11 maja 1961 r. (Dz. Urz. Nr 8 poz. 40) ustala zasady przeprowadzania inspekcji (kontroli) w jednostkach organizacyjnych resortu rolnictwa (a więc i w placówkach służby wet.), a okólnik nr 6 Ministra Rolnictwa z dnia 30 czerwca 1961 r. (Dz. Urz. Min. Rol. Nr 13, poz. 77) wprowadza obowiązek wzmożenia tej kontroli. Ponadto okólnik nr 9 Ministra Rolnictwa z dnia 4 listopada 1961 r. (Dz. Urz. Min. Rol. Nr 17, poz. 100) zobowiązuje organy resortu rolnictwa do przekazywania organom MO informacji o uchybieniach w zabezpieczeniu mienia społecznego stwierdzonych w toku kontroli.

9. Sprawę przydziału dodatkowej (nie przewidzianej tabelami) odzieży ochronnej i sprzętu ochrony osobistej w wyjątkowych przypadkach uzasadnionych szczególnymi wymaganiami bhp. reguluje zarządzenie nr 112 Ministra Rolnictwa z dnia 20 lipca 1961 r. (Dz. Urz. Nr 12, poz. 71).

10. Zarządzenie nr 141 Ministra Rolnictwa z dnia 4 września 1961 r. w sprawie organizacji działalności normalizacyjnej oraz kontroli stosowania norm w resorcie rolnictwa (Dz. Urz. Min. Rol. Nr 14, poz. 78) określiło, że branżowym centralnym ośrodkiem normalizacyjnym w zakresie lecznictwa wet. jest Instytut Weterynarii.

11. Instrukcja nr 40 Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 25 lipca 1961 r. (Dz. Urz. Zdr. Nr 16, poz. 103) zmienia instrukcję z dnia 2 listopada 1955 r. w sprawie stosowania środków przymusu przez państwowych inspektorów sanitarnych. Instrukcja ta opiera się o ogólnie obowiązujące przepisy i powinni się z nią zapoznać wszyscy wojewódzcy i powiatowi lekarze wet.

12. Nowe zasady rozdzielnictwa samochodów (w tym także samochodów dla służby wet.) ustala:

a) uchwała nr 423 Rady Ministrów z dnia 27 października 1961 r. w sprawie rozdzielnictwa pojazdów samochodowych (Mon. Pol. Nr 92 poz. 392) oraz

b) zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 4 listopada 1961 r. w sprawie instrukcji dot. trybu opracowywania za-potrzebowań i rozdzielników pojazdów samochodowych (Mon. Pol. Nr 92, poz. 396); zgodnie z tymi przepisami samochody osobowe dla terenowych zakładów wet. będą przydzielane prezydium wojewódzkich rad narodowych.

13. Uchwała nr 361 Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie dodatkowego zatrudnienia pracowników instytucji naukowych, urzędów i instytucji państwowych w innych zakładach pracy (Mon. Pol. Nr 73, poz. 309) uzależnia dodatkowe zatrudnienie m. in. i pracowników państwowej służby wet. od uzyskania zezwolenia w głównym miejscu pracy: stosownie do § 3 tej uchwały zakładom pracy nie wolno zatrudniać dodatkowo pracowników bez przedstawienia zezwolenia a ponadto zakłady pracy są obowiązane zawiadamiać instytucje będące głównym miejscem pracy pracowników o ich dodatkowym zatrudnieniu.

14. Zmiany w przepisach o ustaleniu norm zużycia paliw płynnych w eksploatacji samochodów zawiera zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 13 września 1961 r. (Mon. Pol. Nr 72, poz. 307).

15. Nowe przepisy o stypendiach fundowanych dla studentów szkół wyższych zawarte są w uchwale nr 186 Rady Ministrów z dnia 26 maja 1961 r. (Mon. Pol. Nr 45, poz. 204) i zarządzeniach Ministra Szkolnictwa Wyższego i Ministra Finansów ogłoszonych w Monitorze Polskim Nr 64 (poz. 279) i 67 (poz. 291) oraz w Instrukcji Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów (Mon. Pol. Nr 20, poz. 93).

16. Uchwała nr 147 Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia 1961 r. (Mon. Pol. Nr 35, poz. 161) postanawia, że pracownicy fizyczni zatrudnieni m. in. w zakładach weterynarii od dnia 1 stycznia 1961 r. korzystają z urlopów na tych samych zasadach, jak pracownicy zatrudnieni w przemyśle i handlu.

17. Zarządzenie Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 marca 1961 r. w sprawie przekazania społecznym zakładom pracy niektórych czynności z zakresu rent (Mon. Pol. Nr 32, poz. 153) nałożyło m. in. na zakłady weterynarii pewne obowiązki z zakresu spraw rentowych.

18. Nowe przepisy o rachunkowości budżetowej zawiera zarządzenie Ministra Finansów z dnia 2 stycznia 1961 r. (Mon. Pol. Nr 17, poz. 87) a zasady zaliczania przedmiotów do środków trwałych określa uchwała nr 29 Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1961 r. (Mon. Pol. Nr 11, poz. 62)

JERZY PREIBISCH

Warszawa

W sprawie specjalizacji lekarzy weterynaryjnych

Z artykułu prof. dr A. Stryszaka zamieszczonego w nr 9 (1961) „Medycyny Weterynaryjnej” dowiedzieliśmy się o pracach działającej przy Zarządzie Głównym Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych Komisji Nauki i Specjalizacji. Komisja ta podjęła bardzo ważne zadanie opracowania wstępnego projektu programu specjalizacji lekarzy wet., a raczej przygotowania materiałów do tego projektu.

Ponieważ decyzje powzięte w tej sprawie będą miały niewątpliwie duży wpływ na rozwój naszego zawodu uważam dyskusję na ten temat za ze wszech miar pożądaną. Uwagi, które chcę skreślić traktuję właśnie jako jeden z głosów rozpoczynającej się szerokiej dyskusji wśród kolegów lekarzy weterynaryjnych.

Wspomniana we wstępie Komisja w rozważaniach swoich podkreśliła celowość wprowadzenia dwóch stopni specjalizacji. Do pierwszego stopnia zaliczono

kierunki: 1) lecznictwo, 2) epizootologia, parazytologia i zoohigiena, 3) higiena produktów zwierzęcych, 4) patologia rozrodu i sztuczna inseminacja, 5) choroby małych zwierząt.

Zastanawiając się nad tym podziałem nasunęła mi się wątpliwość, — czy słuszne jest wydzielanie jako oddzielnych specjalizacji kierunków pierwszego, drugiego i czwartego (co będzie miało swe konsekwencje w programach studiów).

Lekarz weterynaryjny pierwszego stopnia specjalizacji pozostanie — jak należy przewidywać — pierwszą instancją, do której będzie zwracał się hodowca, właściciel zwierzęcia czy producent. Trudno im będzie zdecydować jakiego specjalistę wybrać: czy np. przy masowym padaniu zwierząt zwrócić się do epizootologa (choroba zaraźliwa...?) czy do specjalisty kierunku lecznictwa (zatrucia, błędy żywienia...?).